

Vít Martin Matějka
Ilustroval Jaroslav Kratochvíl

KRYCÍ JMÉNO

HRA O ŽIVOT

TNT

OD AUTORA SÉRIE
KLUB KLIKAŘŮ

FRAGMENT

Krycí jméno TNT – Hra o život

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vít Martin Matějka
Krycí jméno TNT – Hra o život – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Text © Vít Martin Matějka, 2025
Illustrations © Jaroslav Kratochvíl, 2025

ISBN 978-80-253-7462-7 (1. zveřejnění, 2025)
ISBN e-knihy 978-80-253-7479-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7498-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7499-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*Tato kniha je věnována malým
i velkým dobrodruhům.*

1. KAPITOLA

Jediné, co si Šimon v tu chvíli přál, bylo, aby nezastavili. Aby otec nezahnul k tomu domu a místo toho pokračoval dál.

To se ale nestalo.

„Tak, jsme tady, Šímo!“ Jan Krátký se od volantu otočil ke svému synovi sedícímu na zadním sedadle. Oči za skly brýlí mu zářily, koutky úst měl vytažené v nadšeném úsměvu.

„Supr,“ ušklíbl se Šimon v odpověď.

Mladíkova máma Zuzana se po něm z místa spolujezdce ohlédla a mírným zakroucením hlavy dala najevo nesouhlas. Její špinavě blondaté vlasy protkané bílými prameny se zavlnily.

Šimon jí odpověděl pokrčením ramen. *Co jako?* Oba rodiče moc dobře vědí, co si o jejich stěhování myslí. Stejně tak všichni tři vědí, že on s tím nic nemůže. To ale neznamená, že bude skákat nadšením tři metry vysoko, ne?

Modrá Škoda Octavia projela otevřenými vraty a zastavila na příjezdové cestě před garáží. Motor ztichl. Táta se opřel do sedačky, vydechl a láskyplně pohladil manželku po ruce.

„Líbí?“

„Je to paráda, Honzo,“ pochválila ho a střelila pohledem po Šimonovi. Ten pohled říkal jasně: *Hlavně, prosím tě, nic neříkej!*

Šimon si přejel prsty po rtech na znamení, že jeho ústa jsou pro jeho ostrovtip naprosto neprostupná. Neodpustil si ale mírné protočení očí. Pak se začal soukat ke dveřím.

Jako vždy mu to dost trvalo, takže když konečně vytáhl svou hůl a opřel se o ni, byli už rodiče u vchodových dveří. Povzdechl si, přitáhl si svůj batoh a pohladil přívěsek pro štěstí. Pak za nimi odevzdaně vyrazil.

Dům stál na kraji města v řadě jemu podobných. Šimon si uvědomil, že park, který při příjezdu objížděli, býval nejspíš kdysi lesem za městem.

„Tak co? Není to paráda?“ rozplýval se s neutuchajícím nadšením táta a vlepil manželce polibek na tvář. Pak se otočil k Šimonovi a roztáhl ruce, jako by jejich nový domov chtěl celý obejmout.

„Jen se na to podívej. Dvě patra, velká kuchyně spojená s obývánkem. Z druhé strany zahrada až k parku, pergola na venkovní posezení a dost prostoru na záhony a několik jabloní. Nahoře pak další tři pokoje. Ten tvůj je skoro dvojnásobný než ten starý.“

Šimon se zastavil a přenesl váhu na zdravou nohu. Pozvedl hůl, jako by držel pistoli, a jejím koncem obkroužil červenou střechu domu. Pak sjel na dvě okna ve žluté, lehce opršené zdi hned pod krovem. Stiskl imaginární spoušť a rty naznačil zvuk výstřelu.

„Já se z tebe picnu,“ spustil ruce táta a jeho vysmátý výraz se vytratil. Jako by až s Šimonovým gestem pochopil absenci nadšení.

„Vypadá to dobře. Co dobře, parádně,“ rozhodl se nakonec pro smířlivý tón mladík. Trochu ho zaskočilo, že by mohl tátovi zkazit jeho dětinskou radost. Šimon věděl, jak je to pro něj důležité, a s dalším odporem by se nic nezměnilo.

Tátovy oči se opět rozzářily, jako kdyby je měl na vypínač.

Nadšení zapnuto, zklamání vypnuto.

„Počkej až uvidíš ten pokoj,“ znovu poskočil táta a už se hnal ke dveřím.

Máma pokývala hlavou a naznačila rty bezhlesé *děkuji*.

...

Šimon se zastavil pod schody do patra a kritickým okem hodnotil jejich výšku.

„Neboj, chlape,“ poplácal ho táta po zádech. „Mám to vymyšlený. Už jsem to řešil i s jedním architektem. Je tu dost prostoru, takže se ke schodišti přistaví taková plošina a ta –“

„Tati,“ přerušil ho Šimon a dlaní si z očí odhrnul ofinu hnědých vlasů. „Přece nebudeme v novém domě hned do něčeho kopat. Já to zvládnou.“

Táta si posunul brýle na nose a několikrát zatěkal pohledem z mladíka na schody a zase zpět.

„Jsi si jistý?“

„Jasně,“ poklepal holí na dolní konec zábradlí. „Když doma nejel výtah, taky jsem se musel nahoru vyškrábat. A to bylo čtvrté patro. Tohle je proti tomu brnkačka.“

„Mám z tebe radost,“ usmál se táta a ohlédl se, protože z obýváku zazněl nadšený výkřik. „Vypadá to, že Zuzana ji má taky.“

Na potvrzení jeho slov vykoukla z jedněch dveří máma s očima navrch hlavy.

„Teda, Honzo, ten obývák je skvělý!“

Táta se zakřenil a vyrazil k ní.

„A počkej, až ti ukážu všechny ty skryté poličky.“

Šimon mlčky sledoval nadšené rodiče, dokud nezmizeli ve dveřích. Pak se otočil zpět ke schodišti.

„Paráda. Všechno je tak velká paráda, až si z toho lehnu na záda,“ zanotoval a pak to zakončil. „Do hnoje!“

Nakrčil nos. Rodiče se tetelí blahem a on se bude muset každý den desetkrát šplhat nahoru a dolů. Fakt skvělý. Přehodil si hůl do levé ruky a pravou sevřel zábradlí.

„S chutí do toho a půle dvě tvoří celek.“

S odhodláním vyrazil. V polovině se přestal snažit až příliš namáhavě. Zjistil totiž, že to vlastně není tak hrozné. V bytovce, ve které bydleli doteď, byly schody o kousek vyšší. Nyní během chvilky vyšel nahoru a ani se nesnažil skrýt samolibý úsměv, s kterým shlížel na předsíní a chodbu pod sebou. To by šlo.

...

Najít svůj pokoj bylo pak už dílem okamžiku. Klasické nezbytnosti jako postel, skříň a nějaké poličky ho nezajímaly. Stejně jako ve starém pokoji i zde tvořily hlavní dominantu stůl s obrazovkou počítače a milo-

vanou hráčskou židlí. Došel až k ní a láskyplně přejel prsty po černém polstrování. Když se do ní posadil, židle se zhoupala a mechanismus, který vyrovnával jeho mírné nakřivení, zafuněl.

Vlastně mu bylo jedno, v jakém domě se nachází jeho židle a počítač. To tyhle dvě věci tvoří jeho domov. Ťukl prstem do zapínání počítače. Na obrazovce se rozsvítilo logo windowsů. Z chodby se ozvaly hlasy rodičů a pak zvuk otvíraných vchodových dveří. Asi se šli podívat na zahradu. Takže má chvílku na to si zahrát.

Jaké ale bylo jeho zklamání, když v liště stavu připojení stále zůstávala značka globusu.

„To snad ne!“ zasténal Šimon potichu. Několikrát myši ťukl na ikonu a zkusil najít nějakou funkční síť, ale bez úspěchu. Hrát Evolution v offline módu ho nebavilo. Proti počítači to dohrával naprosto s přehledem i na nejtěžší obtížnost. To pro něj nebyla žádná výzva.

Vztekle se zvedl z křesla a dobelhal se k oknu. Přímo pod ním se rozkládala zahrada s pergolou, několika stromy a vzadu u plotu se krčil zahradní domek. Hned za plotem se tyčily smrky a borovice městského parku.

Táta zrovna stál mezi dvěma jabloněmi, které ho převyšovaly sotva o pár centimetrů. Rozmáchle gestikuloval a tu ukazoval k parku, tu k domu. Šimona náhle přepadl intenzivní pocit sounáležitosti. Vlastně bylo milé sledovat jeho nadšení. Vždyť to všechno dělal pro ně.

Zpoza plotu u sousedního domu se vynořila neoholená, úzká tvář lemovaná delšími šedými vlasy. Oba rodiče sebou překvapením trhli, ale vzápětí už se otec

dlouhými kroky hnal k plotu. Máma ho následovala a nato se ruce setkaly v sousedském pozdravu. Krátké představení a družení mohlo začít.

Šimon si muže prohlížel. Vypadal, jako by na svých bedrech nesl tíži celého světa. Byl shrbený ve vytažaném svetru, ale jeho pohyby byly spíš rozvážné než strhané.

Šimon se trochu naklonil, aby si prohlédl sousedovu zahradu. Byla o dost zanedbanější než ta jejích. Vysoká tráva s křovím rostoucím ve všech koutech, neostríhané větve stromů se kroutily všemi směry.

Jeho pozornost zaujal pohyb za sousedovou zahradou. Automaticky si odrhnul ofinu a posunul brýle na nose. Opravdu se mu to nezdá. Něco tam je. Jen kousek nad stromy viděl drobný bod.

Létající předmět sklouzl k zemi a těsně nad vysokou trávou kličkoval mezi křovisky. *To musí být dron*, uvědomil si Šimon. Než si ho ale stihl prohlédnout víc, zmizel mu u zadní strany sousedova domu.

...

„Tak hodně štěstí,“ objala Šimona máma.

Ten jen zabručel dík a pokusil se odtáhnout. Marně. Samozřejmě že přes její rameno viděl tváře procházejících školáků. Tváře, jež se vzápětí odvracely s posměšným úšklebkem.

„Dost, mami,“ poprosil ji.

Máma se odtáhla a uhladila si sukni.

„Drž se, Šimone.“

„Děkuju. Už jeď. Zvládnu to, neboj.“

Když modrá Octavia vyrazila od obrubníku, Šimon se zhluboka nadechl a vyrazil do jámy lvové.

...

„Třido, uklidněte se!“

Paní magistra Iva Kramářová stála vedle katedry a čekala, až ve třídě utichne šum. Vteřiny ubíhaly a Šimon stojící vedle ní každou z nich vnímal, jako by uplynuly hodiny. Tohohle opékání na roštu pozornosti se upřímně děsil. Ofinu si schválně nechal spadlou do očí a pohled skrz ni upíral na zadní stěnu třídy.

„Děkuji,“ pokračovala učitelka, když se třída ztišila. „Dnes mám milou povinnost představit vám nového spolužáka. Jmenuje Šimon Krátký. Doufám, že se na vás mohu spolehnout, že se ho ujmete a bude plnohodnotným členem vaší skvělé bandy.“

V nastalém tichu by bylo slyšet spadnout špendlík. Šimon se rozhlédl po třídě. Zvědavé pohledy se mísily s nezájmem. Pak se jeho oči setkaly se zamyšleným pohledem, který ho skenoval a hodnotil. Patřil klukovi s výraznými lícními kostmi. Krátké, špinavé blond vlasy vyčnívaly minimálně o půl hlavy výš nad ostatní žáky. Když Šimon navázal očník kontakt, zamyšlený pohled se zúžil do nepokrytě nepřátelského.

Bezva, blesklo Šimonovi hlavou, to fakt brzo.

„Tak se můžeš posadit,“ vyzvala ho učitelka a vyslala ho mezi lavice.

Ted' to přijde, řekl si Šimon a vykročil. Hůl dosud držel ve skrytu za pravou nohou, takže si jí nikdo moc nevšímal.

První krok. Opření o hůl.

Ticho ve třídě bylo ještě hmatatelnější než po výzvě paní učitelky.

Šimonovi se rozbušilo srdce a tváře se mu rozhořely. Zabodl pohled do země a věnoval se vzoru linolea na podlaze.

Šokované ticho trvalo jen několik kroků. Pak se ozvalo první uchechtnutí. Po dalších dvou krocích se už třídou nesl posměch.

„Kriplík! Pazneht! Koňská noha!“

Smáli se mu potichu, aby je neslyšela učitelka, ale Šimon to znal z minulých let. *Ani originální nejsou*, povzdechl si v duchu.

„Třído, uklidníme se!“ sykla učitelka. Marně.

Šimon už se došoural skoro až do poslední prázdné lavice uprostřed, kterou si vytipoval ještě u katedry. Vší silou se snažil ignorovat ostatní žáky. Už byl skoro u cíle, když se neudržel a zvedl zrak. V předposlední lavici u okna se setkal s nepřátelským pohledem toho čahouna. Zaváhal.

Čahoun si prohrábl ježka na hlavě. Pak se posměšně zakřenil, nakrčil nos a rty naznačil odplivnutí.

Šimonovi bleskla hlavou představa, že by do tváře plivl on jemu. To by koukal. *Jenže bych pak strašně dostal*, uvědomil si, když rychlým pohledem přejel tričko napnuté kolem blondákových svalů.

Šimon rychle zaplul do lavice. Baťoh hodil na vedlejší židli. Neodolal a znovu se podíval směrem k svalovci. Ten už o něj ztratil zájem a sledoval něco na mobilu dívky před sebou, která měla v culíku zastrčenou tužku. Něco si tiše šeptali.

Toble bude dlouhé a bolavé, povzdechl si Šimon.

...

Doktor přírodních věd Eduard Heller si opláchl obličej a podíval se na sebe do zrcadla. To, co viděl, se mu nelíbilo. Kruhy pod očima, několikadenní strniště a vlasy umaštěně splývající po skráních.

„Ty vypadáš, vědátore,“ ušklíbl se na sebe. Muž v zrcadle mu úšklebek oplatil.

Práce dlouho do noci se na něm podepisovala čím dál víc. Ale cítil, že průlom je už blízko. Ovládání je naprosto intuitivní a borci ze softwarového oddělení odvedli výbornou práci. Vlastně tím udělali z práce zábavu.

Otřel si obličej do ručníku. Bude ho muset dát vyprat, přiznal si, když k němu přičichl. Vešel do obýváku a zarazil se.

Ten pocit nebyl nový. Podobný zažil už včera, když se vrátil ze zahrady. Byl si venku zakouřit, když si všiml mladého páru, co se nastěhoval do baráku vedle. Seznámil se s nimi, prohodil pár slov, a když se vrátil, měl pocit, jako by uvnitř něco bylo jinak.

Doktor Heller zakroutil hlavou. Začíná být paranoidní jako ta Braunová.

Ty nové sousedy ale ohlásí, ať je prověří. Pak vyšel k železným dveřím v rohu obýváku. Zdobil je masivní elektronický zámek. Naťukal na klávesnici kód a dveře se se zasyčením otevřely.

Čas pustit se do práce.

2. KAPITOLA

Posměch a nepřátelství při představování neměly být nejhorší částí Šimonova dne. Že bude ještě hůř, poznal podle letmého pohledu na rozvrh. Tělocvik. *Tak to bude k popukání*, pomyslel si.

Dveře v šatně se rozrazily a dovnitř vplul vazoun, který se ve třídě na Šimona tak nepřátelsky šklebil. V závěsu za ním se drželi dva spolužáci.

„Co ten tu dělá?“ houkl na celou místnost svalovec.

„Asi nám bude dělat závaží, Máro,“ přispěchal s odpovědí první z nohsledů, podsaditý, skoro o hlavu menší než jeho vůdce.

„Tak to by musel spapat ještě pár knedlíčků, aby cvičení s ním mělo nějakou cenu.“ Mára se postavil nad Šimona a kopl mu do hole. „Co, prcku? Co přesně chceš dělat na hřišti s tím svým proutkem?“

Markovy urážky následovaly výbuchy smíchu jeho kamarádů. Šimon tohle dobře znal. Věděl, jak na to reagovat i co se od něj čeká. Mlčky tedy zíral do země a čekal, až to celé skončí.

„Hej! Mluvím s tebou!“ opakoval vazoun a znovu do hole kopl.

Ještě chvíli a ztratí zájem.

„Ty mě budeš ignorovat?“

Nebo že by ne? Šimon zvedl pohled a viděl, jak se Markovi napínají svaly. Napřahoval se k úderu.

„Co se tady děje?“ ozvalo se náhle od dveří.

Marek spustil ruku a s klidným výrazem se otočil k muži ve dveřích. Ten měl svou vyšší postavu napasovanou do teplákové soupravy, bříska mu trochu přetékal přes gumu tepláků.

„No, že mě to nepřekvapuje. Marek Brožík, Patrik Zícha a Jakub Dohnal. Známé firmy. Už jste převlečený? Nevypadá to. Tak šup šup.“

Marek Brožík s ním na krátkou chvíli zápasil pohledem, ale pak se rozhodl ustoupit.

„Ano, pane učiteli. Pojdte, kluci,“ odvolal své kumpány a zamířil hlouběji do šatny.

Tělocvikář přistoupil k Šimonovi a zkoumavě si ho prohlížel.

„Ty jsi ten nový?“

„Ano, pane učiteli,“ postavil se Šimon. Bez hole stál trochu nakřivo.

„Jmenuji se Jan Karlík a budu tě mít na tělocvik,“ představil se muž. Ruku mu ale nepodal.

„Pane učiteli, já nevím, jestli jste viděl moje papíry. Měl bych být z tělocviku omluvený,“ mávl Šimon rukou k holi.

Jan Karlík se zamyšleně poškrabal na pleši.

„Papíry jsem neviděl, jen se o tobě mluvilo na poradě. Omluva ze cvičení není jen tak. To se musí vyplnit speciální žádost a přiložit k ní navíc lékařská zpráva.“

„Já jsem dnes ve škole ale první den,“ vysvětloval Šimon.

